

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt onsdag den 6. november 2013

Sag 105/2013

(1. afdeling)

Rigsadvokaten

mod

T

(advokat Bjørn Elmquist, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Retten i Roskilde den 19. november 2012 og af Østre Landsrets 8. afdeling den 22. marts 2013.

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Børge Dahl, Poul Søgaard, Jytte Scharling, Lars Hjortnæs og Oliver Talevski.

Kæremålet er blevet mundtligt forhandlet.

Påstande mv.

Kærende, T, har påstået kendelsen ændret, således at udlevering ikke kan finde sted.

Indkærede, Rigsadvokaten, har påstået stadfæstelse.

I sit kæreskrift af 28. maj 2013 nedlagde T principalt påstand om ophævelse af landsrettens kendelse og hjemvisning med henvisning til, at han i landsretten ikke havde fået tilladelse til at føre en række vidner under landsrettens mundtlige behandling af kæremålet. Subsidiært nedlagde T påstand om, at kendelsen ændres, således at udlevering ikke kan finde sted.

Ved Højesterets kendelse af 27. juni 2013 blev Ts principale påstand om ophævelse af landsrettens kendelse og hjemvisning ikke taget til følge, idet Højesteret fandt, at der ikke var påvist fejl ved landsrettens behandling af sagen, som kunne begrunde dette.

I samme kendelse blev Ts anmodning om at føre en række personer som vidner til brug for Højesterets behandling af kæremålet ikke taget til følge. Højesteret fandt ikke grundlag for at antage, at de relevante forhold i Rwanda ikke ville kunne belyses fyldestgørende ved dokumentbevis, herunder i form af rapporter fra anerkendte organisationer, myndighedsudtalelser og andet materiale, som parterne havde fremlagt eller ville fremlægge under sagens behandling for Højesteret.

Supplerende sagsfremstilling

Ny lovgivning i Rwanda

Den rwandiske rigsadvokat har i et brev af 14. oktober 2013 til den danske rigsadvokat oplyst, at Rwanda siden udleveringsanmodningen af 29. februar 2012 til de danske myndigheder har indført en ny overførselslov (Transfer Law N° 47/2013 af 16. juni 2013), en ny straffeproceslov (Criminal Code of Procedure Law N° 30/2013 af 24. maj 2013) og en ny straffelov (Organic Law N° 01/2012/OL af 2. maj 2012 instituting the Penal Code). De nye love vil finde anvendelse, hvis T udleveres til Rwanda. Den nye overførselslov indebærer ikke ændringer i de processuelle eller materielle bestemmelser, som lå til grund for udleveringsanmodningen af 29. februar 2012. Anklageskriftet mod T vil blive opdateret med en henvisning til de bestemmelser i den nye straffelov, som svarer til de bestemmelser, han tidligere var tiltalt efter, men der sker ikke som følge af den nye rwandiske straffelov materielle ændringer i tiltalen eller i den faktuelle beskrivelse af gerningsindholdet.

Justitsministeriets udleveringsbeslutning

Af Justitsministeriets beslutning af 29. juni 2012 om udlevering af T fremgår af det sammenfattende afsnit bl.a.:

”5. Sammenfatning

5.1. Sammenfattende finder Justitsministeriet, at der i medfør af udleveringslovens § 2 a, 1. pkt., kan ske udlevering af T til strafforfølgning i Rwanda for de forhold, der er omhandlet i udleveringsbegæringen fra de rwandiske myndigheder ...

5.2. Udlevering af T til strafforfølgning i Rwanda sker på følgende vilkår, jf. udleveringslovens § 10:

- 1) T må ikke drages til ansvar i Rwanda – eller udleveres videre til tredjeland – for nogen anden strafbar handling begået før udleveringen end dem, han er udleveret for, medmindre:

- a) Justitsministeriet tillader det efter udleveringslovens § 20,
 - b) han, uanset at han i 45 dage uhindret har kunnet forlade Rwanda, har undladt dette, eller
 - c) han efter at have forladt Rwanda frivilligt er vendt tilbage til Rwanda.
- 2) T må ikke uden Justitsministeriets tilladelse underkastes strafforfølgning ved en særdomstol, dvs. en domstol med dømmende magt, der nedsættes alene med det formål at behandle sagen mod T.
- 3) Dødsstraf må ikke fuldbyrdes for de pågældende handlinger.
- ...

Flygtningenævnets afgørelse af 21. december 2012

Flygtningenævnet har den 21. december 2012 stadfæstet Udlændigestyrelsens afgørelse af 11. juni 2012, hvorefter Ts opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som han havde opnået under anvendelse af navnet T-T, blev inddraget. Nævnet fandt det bevist, at han havde opnået sin opholdstilladelse ved svig.

Lov 04/2012 om ophør af Gacaca domstolene

Den rwandiske Organic Law N° 04/2012/OL terminating Gacaca Courts and determining mechanisms for solving issues which were under their jurisdiction af 15. juni 2012 indeholder bl.a. følgende bestemmelser:

“Article 2: Termination of the Gacaca Courts

Gacaca Courts charged with prosecuting and trying persons accused of the crime of genocide perpetrated against Tutsi and other crimes against humanity committed between October 1, 1990 and December 31, 1994, are hereby terminated.

...

Article 8: Trial of an extradited person sentenced by Gacaca Courts

A person extradited to be tried in Rwanda and who has been sentenced by Gacaca Courts shall be tried by a competent court as provided by the Organic Law.
However, the decision of the Gacaca Court shall first be nullified by that court.”

Overførsler til strafforfølgning i Rwanda og overvågningsrapporter mv.

”Referral Chamber” ved Den Internationale Straffedomstol for Rwanda besluttede den 28. juni 2011 i sagen mod Jean Uwinkindi for første gang at overføre en tiltalt til strafforfølgning i Rwanda. Som led i denne afgørelse blev det fastsat, at Uwinkindis retssag og hans forhold i fængslet løbende skulle overvåges, og iagttagelserne fra denne overvågning skulle rapporteres til Den Internationale Straffedomstol for Rwanda. ”Appeals Chamber” ved Den Internationale Straffedomstol for Rwanda stadfæstede den 16. december 2011 afgørelsen om overførsel af Uwinkindi til Rwanda. Den 19. april 2012 blev Uwinkindi overført til Rwanda, og Højesteret har under behandlingen af den foreliggende sag fået forelagt de overvågningsrapporter for

perioden 4. juli 2012 til 12. september 2013, som er indgivet til Den Internationale Straffedomstol for Rwanda om Uwinkindi's retssag og hans forhold i fængslet. Uwinkindi har ved brev af 13. september 2013 anmodet om, at hans sag tilbageføres til Den Internationale Straffedomstol for Rwanda. Anklagemyndigheden ved Den Internationale Straffedomstol har i et indlæg af 25. september 2013 protesteret mod anmodningen. Domstolen har endnu ikke truffet afgørelse.

Den Internationale Straffedomstol for Rwanda har i forlængelse af Uwinkindi-sagen truffet afgørelse om overførsel af andre sager til strafforfølgning i Rwanda. Således er Bernard Munyagishari i juli 2013 blevet overført til strafforfølgning i Rwanda. Højesteret har vedrørende Munyagishari fået forelagt en overvågningsrapport for juli-august 2013 om hans retssag og hans forhold i fængslet.

Den 10. marts 2013 udleverede Norge Charles Bandora til strafforfølgning i Rwanda. Den 19. juni 2013 besøgte en norsk polititjenestemand Bandora i Kigali Centralfængslet, hvor han afventer sin retssag, og Højesteret har fået forelagt polititjenestemandens rapport om dette besøg.

For Højesteret er forholdene i Rwanda i øvrigt belyst ved bl.a. en række rapporter fra internationale menneskerettighedsorganisationer, artikler fra forskere og avisartikler. Højesteret har herunder fået forelagt Amnesty International Annual Report 2013 – Rwanda, World Report 2013 – Rwanda forfattet af Human Rights Watch, Country Report on Human Rights Practices 2012 – Rwanda udgivet af US Department of State, Justice Compromised – The Legacy of Rwanda's Community-Based Gacaca Courts udgivet af Human Rights Watch i maj 2011, Justice in Jeopardy – The First Instance Trial of Victoire Ingabire udgivet af Amnesty International i 2013, artiklen "Rwanda-Belgium: Witnesses "trained and prepared" to give false testimonies in genocide cases" fra www.jambonews.net den 12. april 2013 og Europa-Parlamentets beslutning af 22. maj 2013 om Rwanda: sagen om Victoire Ingabire.

Højesterets begrundelse og resultat

1. Udleveringsloven og sagens problemstilling

Efter udleveringsloven (bekendtgørelse nr. 833 af 15. august 2005 af lov om udlevering af lovovertrædere med senere ændringer) kan den, der i et land uden for Norden og EU er tiltalt for en strafbar handling, udleveres fra Danmark til det pågældende land, "hvis handlingen ef-

ter dansk ret straffes med fængsel i mindst 1 år", jf. § 1, stk. 1, og § 2 a, 1. pkt. (dobbelts strafbarhed). Udlevering til strafforfølgning for flere strafbare forhold kan dog finde sted, selv om betingelserne i § 2 a kun er opfyldt med hensyn til ét af forholdene, jf. § 3, stk. 3. Udlevering må ikke finde sted, hvis det "på grund af særlige omstændigheder" må antages, at tiltalen "savner tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag", jf. § 3, stk. 4 (bevisgrundlaget). Udlevering må endvidere ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende på grund af sin afstamning eller politiske opfattelse eller i øvrigt på grund af politiske forhold vil blive udsat for forfølgelse, som retter sig mod hans liv eller frihed eller i øvrigt er af alvorlig karakter, jf. § 6, stk. 1, og må heller ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen vil blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling, jf. § 6, stk. 2 (fare for forfølgelse eller tortur). Udlevering kan ikke finde sted, hvis strafansvaret for den pågældende handling ville være forældet efter dansk ret, jf. § 9.

Den foreliggende sag angår en tiltale i Rwanda mod T for folkedrab mv., og Rwanda har med henvisning hertil anmodet om, at han udleveres til strafforfølgning i overensstemmelse med denne tiltale. Justitsministeriet har den 29. juni 2012 truffet afgørelse om udlevering til strafforfølgning i Rwanda for de forhold, som udleveringsanmodningen omfatter.

Sagen angår lovligheden af denne afgørelse, jf. udleveringslovens § 16, stk. 1.

2. Dobbelt strafbarhed

T er i Rwanda tiltalt for folkedrab, meddelagtighed i at begå folkedrab og sammensværgelse om at begå folkedrab, jf. anklageskriftets punkt 1-3. Han er endvidere tiltalt for mord som forbrydelse mod menneskeheden og for udryddelse som forbrydelse mod menneskeheden, jf. anklageskriftets punkt 4-5. Han er endelig tiltalt for dannelsen af, medlemskab af, lederskab af og deltagelse i en forening af en kriminel gruppe, hvis formål og eksistens er at gøre skade på mennesker eller deres ejendom, således som det er nærmere beskrevet i anklageskriftets punkt 6.

De forbrydelser, der er omfattet af anklageskriftets punkt 1-5, er strafbare efter dansk ret, jf. §§ 1-2 i lov nr. 132 af 9. april 1955 om straf for folkedrab og straffelovens § 237 om manddrab sammenholdt med § 23 om medvirken og eventuelt § 21 om forsøg. Handlinger som anført i gerningsbeskrivelsen i anklageskriftets punkt 6 vil i dansk ret være strafbare som manddrab efter straffelovens § 237 sammenholdt med § 23 om medvirken og eventuelt § 21 om forsøg.

Kravet om en strafferamme på mindst 1 års fængsel er opfyldt for så vidt angår folkedrab og manddrab, idet begge forbrydelser kan straffes med fængsel indtil livstid. Strafansvaret for folkedrab og manddrab er uforældeligt efter dansk ret, jf. straffelovens § 93 modsætningsvis.

Hverken udleveringslovens § 2 a om dobbelt strafbarhed eller udleveringslovens § 9 om forældelse er således til hinder for udlevering til strafforfølgning i Rwanda for de ovenfor beskrevne forbrydelser.

T har anført, at betingelserne for i Rwanda at straffe for folkedrab og forbrydelser mod menneskeheden ikke var opfyldt på gerningstidspunktet i 1994, men først er blevet det ved efterfølgende lovgivning. Da straffebestemmelser ikke kan tillægges tilbagevirkende kraft, kan der efter hans opfattelse ikke ske udlevering til strafforfølgning i Rwanda.

Det er ubestridt, at der i dag er hjemmel i Rwanda til at straffe for folkedrab og forbrydelser mod menneskeheden begået i 1994. Rwanda tiltrådte i 1975 FN's folkedrabskonvention fra 1948.

Højesteret har i kendelse af 26. april 2012 (UfR 2012 s. 2399) fastslået, at folkedrabs strafbarhed i overensstemmelse med almindelig anerkendt international opfattelse har universel gyldighed. I overensstemmelse med almindelig anerkendt international opfattelse er princippet om, at der ikke må straffes med tilbagevirkende kraft, ikke til hinder for, at en person i henhold til efterfølgende lovgivning straffes for folkedrab eller for en forbrydelse mod menneskeheden, der allerede på gerningstidspunktet ifølge civiliserede nationers anerkendte almindelige principper var en forbrydelse, jf. herved den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 7, stk. 2.

På denne baggrund kan Ts indsigelse om manglende hjemmel til udlevering med henvisning til princippet om, at der ikke må straffes med tilbagevirkende kraft, ikke tages til følge.

3. Bevismæssigt grundlag

T har gjort gældende, at den tiltale, som er rejst i Rwanda, savner tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag, jf. udleveringslovens § 3, stk. 4.

Udleveringsanmodningen fra Rwanda er vedlagt en række vidneforklaringer, som understøtter den tiltale, der er rejst. Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet har endvidere på grundlag af en selvstændig efterforskning rejst tiltale her i landet mod T for folkedrab, subsidiært manddrab. De oplysninger, som i den forbindelse er tilvejebragt, harmonerer med den tiltale, som er rejst i Rwanda.

På denne baggrund finder Højesteret – også selv om der er fremlagt rapporter og vurderinger, hvorefter politi og retsvæsen ikke altid lever op til den standard, der fremgår af Rwandas straffe- og retsplejelovgivning, og der er fejl i anklageskriftet – at det ikke kan antages, at tiltalen savner tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag.

Det fremgår af det faktuelle grundlag for anklageskriftets punkt 1-5, at T skulle have dræbt sin bror A alias A-A. Som anført i landsrettens kendelse har anklagemyndigheden oplyst, at den pågældende bror levede efter det gerningstidspunkt, der er nævnt i anklageskriftet, og at han har afsonet straf i Rwanda, efter at han skulle være dræbt. Der er ikke i forbindelse med sagens behandling for Højesteret fremkommet oplysninger om, hvorfor broderen er anført som dræbt. Højesteret lægger derfor ligesom landsretten til grund, at der er tale om en fejl, der vil blive rettet, således at T ikke strafforfølges for at have dræbt A alias A-A.

4. Fare for forfølgelse eller tortur

Som nævnt må der ikke ske udlevering, hvis der er fare for forfølgelse eller behandling som angivet i udleveringslovens § 6, stk. 1 og 2. Bestemmelsen i § 6, stk. 2, skal ses i sammenhæng med artikel 3 i den europæiske menneskerettighedskonvention, hvorefter ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 27. oktober 2011 i sagen Ahorugeze mod Sverige vedrørende udlevering til strafforfølgning i Rwanda hedder det bl.a., at der ved udlevering til strafforfølgning kan rejses spørgsmål om overtrædelse af artikel 3, når vægtige grunde ("substantial grounds") støttet af passende beviser ("appropriate evidence") giver grund til at antage, at den person, der ønskes udleveret, står over for en reel risiko for at blive behandlet i strid med artikel 3, jf. dommens præmis 84 og 87. Udsendelse af en person, som lider af en alvorlig fysisk eller psykisk sygdom, til et land, hvor behandlingsfaciliteterne er dårligere, kan rejse spørgsmål om overtrædelse af artikel 3, men kun i "a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling", jf. præmis 88.

Som anført i Justitsministeriets beslutning om udlevering fremgår det af oplysningerne fra de rwandiske myndigheder, at T ved udlevering til Rwanda vil blive anbragt i en særlig afdeling i Mpanga-fængslet og eventuelt midlertidigt overført til en særlig afdeling i Kigali Central-fængsel i forbindelse med retssagen ved den rwandiske High Court. Det må videre lægges til grund, at han også skal afsone en eventuel straf i Mpanga-fængslet. De nævnte fængsler må antages at leve op til internationalt anerkendte standarder, jf. herved bl.a. præmis 92 i dommen af 27. oktober 2011 i sagen Ahorugeze mod Sverige.

Denne bedømmelse understøttes af oplysningerne om behandlingen af personer, som er overgivet til strafforfølgning i Rwanda af Den Internationale Straffedomstol for Rwanda, og oplysningerne om behandlingen af den person, som Norge har udleveret til strafforfølgning i Rwanda. Der er ikke i disse oplysninger grundlag for at antage, at de pågældende har været udsat for behandling i strid med udleveringslovens § 6, stk. 1 eller stk. 2, eller menneskerettighedskonventionens artikel 3.

I sagen Ahorugeze mod Sverige udtalte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol bl.a., at: "Nor has any evidence been submitted or found which gives reason to conclude that there is a general situation of persecution or ill-treatment of the Hutu population in Rwanda". Der foreligger ikke oplysninger for Højesteret, som giver grundlag for en anden bedømmelse. Der foreligger heller ikke oplysninger om særlige forhold vedrørende T, hvorefter han skulle risikere forfølgelse eller umenneskelig behandling i strid med udleveringslovens § 6, stk. 1 eller stk. 2, eller menneskerettighedskonventionens artikel 3. At T har diabetes 2, kan ikke føre til en anden bedømmelse, jf. præmis 88-89 i dommen Ahorugeze mod Sverige. Det forhold, at Justitsministeriet ikke har stillet som vilkår for udlevering, at Ts situation skal overvåges af eller på vegne af den danske regering, kan heller ikke føre til en anden vurdering, jf. herved præmis 94 i sagen Ahorugeze mod Sverige.

Som anført i Justitsministeriets beslutning om udlevering blev dødsstraffen afskaffet i Rwanda ved en lovændring i 2007, således at T ikke risikerer at blive idømt dødsstraf. Efter en lovændring i 2008 er det heller ikke længere muligt at idømme fængsel på livstid på særlige vilkår, der bl.a. indebar, at den domfældte skulle undergives livsvarig isolationsfængsling, jf. herved også præmis 93 i sagen Ahorugeze mod Sverige.

På den anførte baggrund finder Højesteret, at udlevering af T ikke vil være i strid med udleveringslovens § 6, stk. 1, eller stk. 2, eller artikel 3 i den europæiske menneskerettighedskonvention.

5. Retfærdig rettergang

Det følger af praksis fra den europæiske menneskerettighedsdomstol, at spørgsmålet om brud på den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 6 om retfærdig rettergang kun undertagelsesvis kan rejses i forbindelse med en beslutning om udlevering, nemlig i tilfælde, hvor den pågældende risikerer at blive udsat for en åbenbar tilsidesættelse af retten til retfærdig rettergang i den anmodende stat ("would risk suffering a flagrant denial of a fair trial in the requesting country"), jf. bl.a. præmis 113 i dommen af 27. oktober 2011 i sagen *Ahorugeze mod Sverige*. For at der er tale om "a flagrant denial of justice", skal der foreligge et brud på principperne om retfærdig rettergang, som er så grundlæggende, at det svarer til en "nullification, or destruction of the very essence, of the right guaranteed by that article", jf. dommens præmis 115. Det er den, som udleveres, der har bevisbyrden herfor, og han skal – i lighed med, hvad der gælder efter artikel 3 – fremføre beviser, der indebærer, at der foreligger vægtige grunde til at antage, at han "would be exposed to a real risk of being subjected to a flagrant denial of justice", jf. dommens præmis 116.

I dommen udtalte Menneskerettighedsdomstolen – med henvisning til bedømmelsen foretaget af Den Internationale Straffedomstol for Rwanda i *Uwinkindi*-sagen – at "there is no sufficient indication that the Rwandan judiciary lacks the requisite independence and impartiality", jf. dommens præmis 125. Også denne bedømmelse understøttes af de foreliggende overvågningsrapporter om behandlingen af personer overført til strafforfølgning i Rwanda for folke-drab. Om *Ahorugezes* personlige forhold udtalte Domstolen, at "it has not been substantiated that his trial would be conducted unfairly", jf. dommens præmis 126. Domstolen konkluderede, at *Ahorugeze* "if extradited to stand trial in Rwanda, would not face a real risk of a flagrant denial of justice", jf. dommens præmis 129.

Denne konklusion understøttes af de afgørelser om overførsel til strafforfølgning i Rwanda, som Den Internationale Straffedomstol for Rwanda efterfølgende har truffet, herunder i sagen om *Bernard Munyagishari*.

På denne baggrund – og da oplysningerne om Ts personlige forhold, herunder hans politiske aktiviteter i Danmark til støtte for oppositionen i Rwanda, ikke kan føre til et andet resultat –

har Højesteret ikke grundlag for at antage, at T ved udlevering til Rwanda vil få en behandling, der vil udgøre en åbenbar tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang. Det forhold, at han i 2008 in absentia blev domfældt ved en gacacadomstol, kan ikke føre til en anden bedømmelse, jf. herved nedenfor under 7.

6. Politiske lovovertrædelser

Efter udleveringslovens § 5, stk. 1, må udlevering ikke ske for en politisk lovovertrædelse.

Sagen angår som nævnt folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden og drab rettet mod civilbefolkningen. Uanset om Ts motiv til at begå de påståede handlinger i givet fald måtte være af politisk karakter, er der ikke grundlag for at antage, at der foreligger politiske lovovertrædelser i udleveringslovens § 5, stk. 1's forstand.

7. Negativ retskraft – princippet om ”ne bis in idem”

Efter udleveringslovens § 8, stk. 1, 3. pkt., som ændret ved lov nr. 428 af 1. maj 2013, kan udlevering afslås, hvis den, der søges udleveret, er dømt eller frifundet for den samme strafbare handling i et land uden for Norden og Den Europæiske Union.

Ved dom af 18. september 2008 fra en gacacadomstol i Rwanda blev T in absentia fundet skyldig i en anklage for folkedrab og idømt fængsel på livstid. Det følger imidlertid af den rwandiske lovgivning, at straffesagen i Rwanda mod T skal behandles forfra af High Court, hvis dom kan appelleres til Højesteret i Rwanda. Det følger endvidere af lovgivningen, at den ovennævnte dom fra 2008 afsagt af gacacadomstolen forinden skal annulleres.

Højesteret finder herefter, at udlevering af T ikke vil være i strid med princippet om ”ne bis in idem” som udmøntet i udleveringslovens § 8, stk. 1, 3. pkt.

8. Humanitære forhold

Efter udleveringslovens § 7 må udlevering ikke finde sted, hvis ”det i særlige tilfælde, navnlig under hensyn til den pågældendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold, må antages, at udlevering vil være uforenelig med humanitære hensyn”. Bestemmelsen må ses i sammenhæng med artikel 8 i den europæiske menneskerettighedskonvention.

T indrejste i Danmark den 10. april 2001 og har boet her i landet siden. Han fik den 26. juli 2002 opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsflygtning). Ved afgø-

relse af 1. juni 2012 inddrog Udlændingestyrelsen imidlertid hans opholdstilladelse, bl.a. fordi han havde begået svig, og denne afgørelse blev den 21. december 2012 stadfæstet af Flygtningegenævnet. Før sin anholdelse boede T sammen med sin kone og to mindreårige børn, som fortsat bor her i landet. Herudover bor hans to voksne børn fra et tidligere ægteskab også i Danmark. Før anholdelsen arbejdede han her i landet som social- og sundhedsassistent. T har som nævnt diabetes 2, men han modtager ikke medicinsk behandling herfor.

Højesteret finder, at udlevering af T til strafforfølgning i Rwanda vil indebære et alvorligt indgreb i hans personlige og sociale forhold. Heroverfor må der imidlertid lægges afgørende vægt på, at de forhold, som han er begæret udleveret til strafforfølgning for i Rwanda, angår særdeles alvorlige forbrydelser. Højesteret har herefter, uanset at forholdene er begået i 1994, ikke grundlag for at fastslå, at en udlevering vil være i strid med udleveringslovens § 7 eller med proportionalitetskravet i menneskerettighedskonventionens artikel 8.

9. Konklusion

Højesteret stadfæster herefter landsrettens kendelse, således at Justitsministeriets beslutning af 29. juni 2012 om udlevering af T til strafforfølgning i Rwanda er lovlig.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

Statskassen skal betales sagens omkostninger for Højesteret.